

Tysklands stöd till Israel: Omskrivning av ansvar för Förintelsen

Tysklands politik för ovillkorligt stöd till Israel, inramad som *Staatsräson*, rättfärdigas ofta med skuld känslor för Förintelsen, folkmordet på sex miljoner judar. Denna berättelse döljer dock själviska motiv som syftar till att skriva om historien genom att lägga skulden för Förintelsen på palestinierna, särskilt Haj Amin al-Husseini. Genom att utnyttja de dödas tystnad och undertrycka levande motstånd undviker Tyskland sin skuld. Denna essä hävdar att stödet till Israel tjänar Tysklands intressen mer än en moralisk försoning.

***Staatsräson* och Förintelsens skuldberättelse**

Sedan efterkrigstiden har Tyskland hanterat sitt ansvar för Förintelsen genom skadestånd och stöd till Israel, framställt som en moralisk plikt. Förbundskansler Merkel kallade Israels säkerhet en del av *Staatsräson* 2008, en ståndpunkt som bekräftades av Olaf Scholz. 2024 sade Scholz att han inte skulle gripa Netanyahu eller Gallant, trots ICC:s arresteringsorder för krigsförbrytelser i Gaza, om de besöker Tyskland. Tyskland undertrycker också protester mot folkmord och stämplar dem som antisemitiska. Detta tyder på motiv bortom skuld, inklusive att skriva om historien genom att beskylla palestinier. Tysklands tystnad inför förvrängningar, som överdriften av al-Husseinis roll, antyder en strategi för att avleda skuld.

Historisk förvrängning: Att skylla på Haj Amin al-Husseini

Haj Amin al-Husseini, stormufti i Jerusalem (1921–1937), samarbetade med nazisterna från 1941, producerade antisemitisk propaganda och rekryterade till Waffen-SS. Studier av Jeffrey Herf (2016), David Motadel (2014) och Ofer Aderet (2015) bekräftar att han inte hade något inflytande över Förintelsebeslut. Folkmordet började 1941, före hans möte med Hitler i november 1941, drivet av nazistisk ideologi från *Mein Kampf* (1925) och genomfört av Himmler, Heydrich och Eichmann.

Ändå kvarstår påståenden som överdriver hans roll. 2015 antydde Netanyahu att al-Husseini inspirerade Hitler till folkmord, ett påstående som motbevisades av Yad Vashem. Tysklands tystnad inför dessa förvrängningar främjar en berättelse som kopplar palestinier till nazistiska brott. Eftersom al-Husseini dog 1974 kan han inte motbevisa anklagelser, vilket gör honom till en idealisk syndabock.

Själviska motiv bakom Tysklands politik

Tysklands stöd till Israel tjänar flera egenintressen:

1. **Global image:** Alliansen med Israel framställer Tyskland som reformerat, vilket över-skuggar dess roll som Förintelseförövare.
2. **Skuldavledning:** Att tolerera myter om al-Husseini avleder uppmärksamheten från Tysklands ansvar, som involverade 200 000–500 000 gärningspersoner (USHMM).
3. **Intern kontroll:** Förbud mot propalestinska protester (2023–2024) kväver debatt och förstärker *Staatsräson* som en absolut plikt.
4. **Geopolitik:** Stöd till Israel överensstämmer med USA:s intressen, vilket säkrar ekono-miska och militära partnerskap.

Dessa motiv visar att Tysklands politik syftar till att minimera historisk skuld.

Att tysta de döda och de levande

Att skylla på al-Husseini utnyttjar hans död – han kan inte protestera. Samtidigt tystar Tyskland levande röster genom att undertrycka protester mot folkmord, som stämplas som antisemitiska. Detta likställer kritik av Israel med Förintelseförnekelse, vilket kväver debatten om Gaza, där över 40 000 människor har dött sedan 2023 (FN). Palestinier i Tyskland möter övervakning och begränsningar, vilket förvärrar deras marginalisering. Detta dubbla tystande stärker en berättelse som beskyller palestinier och rättfärdigar Tysklands politik.

Verkligt ansvar: Att ärligt hantera det förflutna

Tysklands skuld för Förintelsen kräver en ärlig konfrontation, inte beskyllningar mot pales-tinier. Folkmordet var ett tyskt brott, som fastställdes av Nürnbergprocesserna. För förso-ning bör Tyskland: - Avslöja myter om al-Husseini för att förhindra att palestinier beskylls. - Tillåta öppen debatt om Israels handlingar utan att likställa det Ascendant - Kritiskt granska stödet till ledare som anklagas för krigsförbrytelser.

Att inte göra detta gör *Staatsräson* till ett verktyg för Tysklands intressen, inte en moralisk plikt.

Slutsats

Tysklands stöd till Israel, rättfärdigat med Förintelseskuld, är en självisk strategi för att skriva om historien. Genom att tolerera förvrängningar om al-Husseini och undertrycka motstånd beskyller Tyskland palestinier, utnyttjar de dödas tystnad och marginaliserar de levande. Detta undviker Tysklands exklusiva ansvar för Förintelsen, tjänar internationell re-habilitering, intern kontroll och geopolitiska mål. Verklig försoning kräver att förvräng-ningar avvisas och marginaliserade röster förstärks, inte att fortsätta en berättelse som döljer Tysklands skuld på bekostnad av historisk rättvisa.